
Waar koningen geboren worden in het land van de boeman
Een droomavontuur van Woods

Woods was een gewone jongen met een hoofd vol dromen. Op een nacht werd hij wakker op een open plek in het bos. De maan scheen fel, maar hij wist niet hoe hij daar gekomen was.

Uit het donker klonk een vreemd geluid: “Hubba-hubba-hubba-hoppa!” Tussen de bomen verschenen puntmutsen. Het waren kleine boegiebouters, en ieder droeg een geheimzinnig boekje.

Ze dansten om Woods heen en tilden hem op. “Laat me gaan!” riep hij. Maar de kabouters droegen hem naar een kring van lichtjes, waar de schaduwen groter en groter werden.

Plotseling werden alle kabouters één reusachtige, harige puntmuts. Woods voelde zich piepklein. Toen zwol de maan op—en een zachte hand tilde hem weg, naar een heel andere wereld.

Tussen vreemde dinosaurussen en zwarte, dorre planten tuimelde Woods door de nacht. Even later lag hij veilig in de caravan. Zijn moeder maakte hem wakker: “Tijd om te slapen, lieverd.”

Die nacht droomde Woods dat hij koning was van Angstland-Feartopia. Boemannen, boemeiden en vriendelijke dinosaurussen luisterden naar hem. Hij voelde zich dapper, ook al was hij overdag gewoon Woods.

De volgende avond hoorde hij opnieuw het zachte gehum. Zijn herinneringen kwamen terug. Hij haalde diep adem. Deze keer zou hij niet alleen wegrennen: hij zou ontdekken wat de monsters van plan waren.

In Feartopia stonden de Boegedie-Boegedie-monsters klaar. Ze zagen er woest uit, met wilde vachten en enorme staarten. Maar Woods keek goed. Elk monster had iets dat wiebelde…

Woods riep de boemannen en boemeiden te hulp. Samen vormden ze een dappere kring. “We blijven bij elkaar!” riep hij. De monsters stormden naderbij, maar Woods had een slim plan.

“Let op hun staarten!” riep Woods. Met een zwiep van zijn zwaard tikte hij tegen de eerste staart—POP! Die sprong los als een kurk. De monsters schrokken en hun bravoure verdween.

De helpers deden mee: pop, pop, pop! De monsters dropen af, ongedeerd maar beteuterd. Heel Feartopia juichte. Woods had ontdekt dat zelfs de grootste schrik een zwakke plek kan hebben.

De boemannen bogen voor hun koning. Woods glimlachte en zwaaide. Toen werd hij lachend wakker in de caravan. “Wat hoort erbij, mam?” vroeg hij. “Een beetje suiker bij de komkommer!”

En dit is wat Woods ontdekte: pestkoppen kunnen voelen als monsters, maar ze zijn niet onverslaanbaar. Blijf bij elkaar, vraag hulp en zoek rustig naar wat hun macht kleiner maakt.

Woods sloot zijn ogen. De maan waakte boven het bos en Feartopia glinsterde in de verte. Morgen was hij weer gewoon een jongen—maar in zijn dromen wist hij: moed groeit als je haar deelt. Slaap zacht!